

Stefan Moysa

"Das Amt des Diakons", wyd. Lothar Ullrich, Leipzig, 1976 : [recenzja]

Collectanea Theologica 49/4, 203

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

bardziej całościowe spojrzenie inspirowane źródłami biblijnymi, jakie charakteryzuje Vaticanum II.

Książka pozostaje całkowicie aktualna i może się przyczynić do lepszego rozumienia wiary chrześcijańskiej.

ks. Stefan Moysa SJ, Warszawa

Das Amt des Diakons, wyd. Lothar Ulrich, Leipzig 1976, St.-Benno Verlag, s. 277.

W roku 1973 postanowili biskupi NRD idąc za nauką Soboru Watykańskiego II i *motu proprio* Pawła VI z 1967 roku, wprowadzić na obszarze podległym ich jurysdykcji instytucję stałego diakonatu. Recenzowany tom zbiorowy jest pomyślany jako konkretna pomoc dla podjęcia i poprowadzenia tej nie znanej dotąd formy duszpasterskiego posługiwania. Zawiera on artykuły dotyczące problemu diakonatu w Piśmie św., w Tradycji i nauce Kościoła, ze szczególnym uwzględnieniem Soboru Watykańskiego II, jak również szereg rozważań na temat teologii diakonatu i jego aspektów duszpasterskich i duchowych. Wśród współpracowników widzimy nazwiska takich teologów, jak Congar i Rahnner, oraz znanych specjalistów w tej dziedzinie, do których trzeba zaliczyć Colsona i Lecuyera. Pewne zagadnienia powtarzają się we wszystkich niemal przyczynkach i dlatego wydaje się celowe o nich krótko wspomnieć, rezygnując z referowania poszczególnych artykułów.

Kilku autorów zastanawia się nad problemem służby w ewangeliach, która znalazła swój punkt szczytowy w służbie Jezusa Chrystusa dla ludzi. W Dziejach Apostolskich zwraca uwagę posługiwanie siedmiu wybranych diakonów, przy czym jednak przeważa zdanie, że nie byli to diakoni w tym sensie, jaki się wykształcił w późniejszym Kościele. Rozważania historyczne ujmują wielkie znaczenie urzędu diakona i jego ścisły związek z biskupem w pierwszych czterech wiekach istnienia chrześcijaństwa, potem zaś stopniowy upadek na skutek niedogodnych warunków społecznych. Wypowiedzi urzędu nauczycielskiego w sprawie diakonatu dotyczą przede wszystkim zagadnień dyscyplinarnych, przy czym w najnowszych czasach możliwość odnowienia diakonatu wprowadzona przez Vaticanum II, ma przede wszystkim na oku względy duszpasterskie. Jedną z przyczyn odnowienia tej instytucji był dający się silnie odczuwać w niektórych krajach brak księży, ale zapewne jeszcze bardziej — chęć wzbogacenia Kościoła stałym stopniem hierarchicznym, który miałyby wyznaczone dla siebie szczególne funkcje.

Problem specyfiki diakonatu powtarza się również w kilku rozważaniach. Szereg zadań bowiem, które spełniają diakoni, jak głoszenie słowa, posługiwanie przy ołtarzu, troska o ubogich, spełnianych jest też przez ludzi świeckich. W związku z tym niektórzy widzą w diakonacie szczególną misję i błogosławieństwo Kościoła dla sprawowania tych funkcji, jak również pośrednie stanowisko między stanem świeckich a klerem. Tu zyskuje szczególną wagę przewidziana przez sobór możliwość udzielania święceń diakonatu ludziom dojrzałym, żyjącym w stanie małżeńskim. Tacy bowiem prowadzą zewnętrzny sposób życia taki sam jak ludzie świeccy, przez swoje święcenia jednak należą do kleru.

Z poszczególnych prac widać, że problem diakonatu zarówno co do teologii, jak i praktyki duszpasterskiej znajduje się jeszcze w powijakach. Niemniej jednak cała książka jest dobrym, całościowym ujęciem problematyki i wskazuje, że odnowienie diakonatu zawiera w sobie wielkie możliwości dla Kościoła.

ks. Stefan Moysa SJ, Warszawa